

Recull de les cartes dominicals dels bisbes de Catalunya

Dv, 26/07/2019 per Catalunya Religió

([GIEC](#)) Els bisbes de Catalunya centren els seus escrits dominicals a parlar de Josep, fill de Jacob, de la fraternitat, de l'excursionisme, de l'ecologia cristiana, dels joves pelegrins, de la parròquia com a comunitat evangelitzadora, de models de santedat per als joves, de la gratitud i del parenostre.

L'arquebisbe de Tarragona, **Joan Planellas**, recorda que “sovint es fa esment dels tres grans patriarques de l'Antic Testament —Abraham, Isaac i Jacob— com a exemples d'homes de fe i d'esperança en Déu”, però que “aquests personatges, tot i que expressaren una gran confiança en Déu, no sempre van ser uns models a imitar des del punt de vista ètic”. Diu que “tot canvia quan ens fixem en Josep, fill de Jacob”, “un personatge magnífic, digne de figurar en les pàgines de la millor literatura universal”. Recorda que “el relat de Josep planteja un tema que reiteradament apareix en les narracions bíbliques i en les mateixes històries humanes”: “l'enfrontament entre germans”, que “Josep desperta l'enveja dels seus germans perquè “s'adonaven que el seu pare el preferia a tots ells” i que “l'odi dels seus germans arriba fins a l'extrem de voler matar-lo”. Afirmar que “el relat de la vida de Josep és com una radiografia de la interioritat humana amb totes les seves ambivalències i contradiccions” i que “a ningú no se li escapa que la història de Josep manifesta nombrosos paral·lelismes amb la vida mateixa de Jesús de Natzaret” ja que “tots dos són traïts, venuts i empresonats”. Finalment, diu que la història de Josep és una història exemplar que “ens alligona a tots”, “ens proposa la netedat i mansuetud del cor” i “ens convida a l'alerta, a la vigilància, a estar atents davant els afers i les coses caduques d'aquest món”.

El cardenal **Joan Josep Omella**, recorda que “al llarg d'aquest curs, a la nostra arxidiòcesi, hem estat treballant un dels eixos del Pla Pastoral Diocesà que vam iniciar ja fa més d'un any: la fraternitat”, que “el document diocesà ens convida a recuperar aquesta actitud” i que “quan redescobrim el valor de la fraternitat,

recuperem la mirada amable cap als altres”. Diu que la fraternitat “és un dels majors regals que podem oferir a la societat”, “és amor incondicional. Amor a canvi de res”. Afirmar que “Déu és fraternitat, és relació, és comunió d’amor”, que “nosaltres hem estat creats a imatge i semblança seva i, per això, cal que acollim aquest amor per poder viure intensament la fraternitat” i que la clau és “veure en l’altre el nostre germà, obrir-li el cor sabent que l’amor sempre té la darrera paraula”. Ens convida a destil·lar “l’essència de la fraternitat en un petit somriure”, “un llenguatge universal que tots entenem” i que sembla que desapreguem quan ens fem grans. Diu que “somriure és un gest que expressa una actitud fraternal”, ens pregunta si ens hem plantejat mai què passaria si somriguéssim més a les persones que ens envolten i afirma que “cal que cultivem l’amor mutu, aquell amor fraternal que nodreix i enriqueix el nostre ésser”. Finalment, ens aconsella que aquest estiu no marxem de vacances “sense una maleta carregada de somriures”.

L’arquebisbe d’Urgell, **Joan Enric Vives**, ens convida a vetllar “pel respecte a la natura i perquè cap descuit humà no la destrueixi”. Diu que “tots portem un excursionista dins”, que “som caminants i excursionistes” i que “és bo aprendre a anar d’excursió i a programar les sortides en plena natura perquè aconseguim el màxim gaudi i felicitat”. Afirmar que l’excursionisme “sempre, però ara a l’estiu encara més, és un bé preciós”, que “està profundament arrelat a la societat civil catalana, esdevenint en molts moments l’aspecte clau en la conservació i recuperació de la llengua, la cultura i en el coneixement del país” i que “fomenta la cohesió del país a partir de la seva descoberta, la inclusió social de col·lectius de risc a través del gaudi de la natura, i facilita a tota la ciutadania l’accés a la natura de forma ordenada i sostenible”. Recorda que “en tenim un gran exemple en el Centre Excursionista de Catalunya (CEC) que des de l’any 1876 es reconeix en el seu passat amb la voluntat d’obrir nous camins i sempre mogut per un desig de modernitat i d’innovació”. Destaca que “per al cristià l’amor a la natura forma part indivisible de l’amor al Creador, ja que totes les coses creades, reflecteixen d’alguna manera la glòria de Déu”. Finalment, demana que “estimem la muntanya, sortim de nosaltres mateixos, fem excursions per retrobar la pau i l’harmonia, el goig de fer camí junts i de l’amistat, amb la mirada contemplativa, agraïda i humil del qui sap trobar la petjada de Déu en la seva creació” i desitja que puguem “fer bones i belles excursions”.

El bisbe de Sant Feliu de Llobregat, **Agustí Cortés**, diu que al cim de l’ecologia cristiana hi ha missatges tan tradicionals com: la creació considerada via per a accedir a Déu, el bé i allò bell natural com a manera d’expressar Déu i la relació amb Ell, la contemplació en el desert, la tradició de la pobresa franciscana i la contemplació carmelitana i l’aprofundiment de la moral social ecològica dels tres últims papes... Però que “sens dubte, l’expressió paradigmàtica de l’ecologia cristiana és el “Càntic de les criatures”, de sant Francesc d’Assís”, “la més bella oració nascuda de l’experiència genuïnament “cristiana ecològica””. Es pregunta si ens imaginem un turista de vacances que es passa hores prenent el sol a la platja o a la muntanya, alhora recitant aquesta oració: “Lloat sigueu, Senyor meu, amb totes les criatures, especialment el germà sol, el qual fa el dia i per ell ens il·lumineu; i és bell i radiant, amb gran esplendor: de Vós, Altíssim, porta significació”. Diu que el sol “és la primera criatura motiu de la lloança”, “és molt més que una font d’energia, més que un cos astronòmic, més que un “bronzejador” dermatològic, més que un focus de llum col·locat en un quadre o una fotografia”. Afirmar que “el valor del sol, el seu sentit, rau en el fet que parla del Déu altíssim, és a dir, del Déu transcendent, inefable, que està més enllà de tot” i que “el Càntic

havia començat amb la lloança al Déu tan gran que “ningú no és digne d'anomenar-vos”, però que “contemplant el germà sol (la terra, l'aigua, el vent, el foc) li podem adreçar la lloança deguda”. Finalment, diu que “assolir aquest cim d'actitud i sensibilitat ecològica no és possible sense l'esperit de pobresa i humilitat que neixen de la fe en Jesucrist, a la llum de la qual el cosmos resplendeix”.

El bisbe de Terrassa, **Josep Àngel Saiz**, recorda que 300 joves pelegrins de la diòcesi de Terrassa “inicien avui el viatge de tornada a casa, als diferents llocs de la nostra geografia diocesana” i que “ha estat una experiència molt enriquidora en tots els sentits, una experiència de recerca, d'encontre amb Déu, de conversió”. Diu que durant aquests dies li ha vingut a la memòria “aquella famosa peregrinació de 70.000 joves de l'Acció Catòlica a Santiago de Compostel·la que va culminar els dies 28 i 29 d'agost de 1948”. Diu que “nosaltres som conscients de les dificultats del moment present, però encara som més conscients que la iniciativa no és nostra sinó que és el Senyor qui ens envia”. Afirmar que “la majoria dels nostres joves pelegrins pertanyen a la generació anomenada “centennial”, els nascuts a partir de l'inici del nou mil·lenni”, “els primers “natis digitals”, els qui han viscut amb Internet des de molt aviat, els qui no saben què és un món sense tecnologies digitals avançades”. Diu que aquests joves són “autodidactes, creatius i estan sobreexposats a la informació”. Finalment, diu que “vàrem anar a Santiago com a pelegrins i tornem com apòstols dels nostres companys, evangelitzadors en els nostres ambients” i que no té cap dubte que “els nostres amics “mil·lennials” i “centennials” en el fons del seu cor i de la seva vida no són molt diferents dels joves de totes les èpoques, i que tard o d'hora confessaran el mateix que sant Agustí: “Ens heu fet per a vós, Senyor, i el nostre cor està inquiet fins que no descansi en vós””.

El bisbe de Vic, **Romà Casanova**, diu que “sobre la base del convenciment que la parròquia és una comunitat eucarística, s'intueix l'exigència de santedat i d'evangelització en la vida i en la pastoral d'una parròquia”, que “la crida a evangelitzar l'hem de sentir comunitària i personalment tots i cada un de nosaltres” i que “hem de ser missioners sempre”. Afirmar que “el sofriment en el cor dels nostres germans que no coneixen Crist ha de ser per a nosaltres una empenta que ens doni més forces per a evangelitzar” i que “la caritat envers els nostres germans ens ha de fer imitadors de Crist”. Afirmar també que “les parròquies han de ser veritables ‘pols eucarístics’, de trobada de les famílies per a viure la santedat i llançar-se a l'aventura missionera” i que “la raó de ser de l'Església és l'evangelització”. Finalment, diu que hem de sortir “a l'encontre dels germans, tant dels qui coneixen Crist però estan allunyats de la celebració i de la vida comunitària, com dels qui no coneixen Crist i són d'altres confessions religioses. I també dels qui no creuen en Déu o neguen la possibilitat de conèixer-lo” i que “hem de sortir a trobar-nos amb tots i portar-los la bona nova de la salvació de Crist, l'únic que pot portar als cors la pau i la joia”.

El bisbe de Tortosa, **Enric Benavent**, conclou la presentació d'alguns dels joves proposats pel papa Francesc en l'exhortació *Crist viu* com a testimoniatges de vida cristiana, “recordant a la beata Chiara Badano”, que “va nèixer en 1971 en el si d'una família humil que vivia la fe amb naturalitat” i “va morir en 1990 com a conseqüència d'un càncer d'ossos”. Explica que “Chiara va viure la fe amb naturalitat des de la infància”, que “per a ella la paraula de l'Evangeli, que ens demana estimar a tots, era la norma que ja sent xiqueta intentava posar en pràctica en tot moment”, que “als 4 anys en el col·legi donava el seu berenar a una

xiqueta més pobra que ella” i que “per a ella era més important transparentar l'amor de Déu que fer molts discursos per a convèncer als qui estaven allunyats de la fe”. Recorda que aquesta jove beata en el moviment dels Focolars, “va descobrir als 13 anys un camí concret d'espiritualitat que la va ajudar a créixer en l'amor a Jesucrist i abandonar-se a les seues mans” i que “als 17 anys se li diagnostica la greu malaltia que la portaria a la mort”. Destaca que “l'amor a Jesús abandonat li va infondre una fortalesa capaç de suportar tota adversitat” i que “els metges que la tractaven qualificaven la serenitat amb què Chiara afrontava la malaltia com una cosa excepcional i increïble”. Finalment, diu que “el seu testimoniatge de frescor i entusiasme de la fe i d'alegria en el dolor, és una bona notícia per a un món tantes vegades ric materialment, però sovint malalt de tristesa i infelicitat”.

El bisbe de Lleida, **Salvador Giménez**, amb la darrera glossa d'aquest curs, s'acomiada dels seus diocesans fins el nou curs que comença el primer diumenge de setembre. Té un agraïment sentit per “tantes persones que ens ajuden en el nostre servei, que col·laboren en les mil tasques encomanades a les comunitats diocesanes, i també a qui, amb un criteri propi i format, senyalen imprecisions, errors o limitacions de la trajectòria fixada per l'Església que pelegrina a Lleida”. Considera que és “una obligació agrair la col·laboració de tots en el servei que el Senyor us ha encomanat”. Demana que “donem gràcies a Déu per concedir gran disponibilitat i dedicació a tantes persones del nostre entorn que ens faciliten la tasca d'aplicar amb coherència les exigències de l'Evangeli i les orientacions de l'Església”. Afirmar que “la gratitud s'estén a moltes persones i institucions civils que col·laboren amb recursos humans i econòmics al desenvolupament i sosteniment de persones i patrimoni religiós”. Acaba el seu escrit “assenyalant un aspecte molt apreciat: agrair la feina a la conclusió d'aquest humil Pla Pastoral de tres anys que es va iniciar al setembre de 2016” i emplaça els diocesans “a fer aportacions durant els mesos següents per confeccionar entre tots un nou Pla que aglutini les nostres realitats eclesials i sàpiga concretar les aspiracions de la nostra diòcesi mirant el futur amb esperança i valentia”.

El bisbe de Girona, **Francesc Pardo**, diu que en l'evangeli d'aquest diumenge “se'ns ofereix una catequesi sobre la pregària i, concretament, sobre el parenostre”. Recorda que un dels deixebles demana a Jesús que els ensenyi a pregar i que “precisament veient que pregava els deixebles n'agafen ganes” ja que “només pregant es pot encomanar el desig de pregar, només pregant es pot ensenyar a pregar”. Afirmar que “Jesús ensenya el que cal demanar amb el parenostre, que és resum de la vida cristiana i, per això, petició d'allò que més necessitem”. Diu que “per a nosaltres, Déu és el Pare proper i entranable amb qui tenim una relació familiar i cordial”, que “invocant-lo com a Pare, ja honorem el seu nom” i que “la primera petició és sempre que Déu sigui lloat, beneït, conegut”. Diu també que la segona petició “té un caràcter d'anticipació: feu-nos tastar avui el Regne que esperem en la plenitud de la salvació” i que el pa que demanem en la tercera petició “és el pa definitiu que suprimeix totes les fams de la humanitat”, “és demanar que l'Eucaristia ens anticipi Jesús, el pa de Vida que ja tenim, tot esperant la Vida en plenitud”. Afirmar que la quarta petició, la petició del perdó, “mostra bé les lleis de la pregària cristiana: al mateix temps que demanem el perdó per a nosaltres, ens comprometem a actuar en allò que demanem: tenir una actitud de perdó envers els qui ens han ofès” i sobre la cinquena petició diu que “no caiguem en la temptació d'abandonar; que davant de les situacions difícils de la vida sapiguem trobar la sortida que està d'acord amb l'evangeli”. Finalment, ens anima a pregar amb el parenostre, cada dia, i a ensenyar-ho a fer.

Poden trobar les glosses senceres al web de la Conferència Episcopal
Tarraconense (<http://www.tarraconense.cat/>)